

L'última cançó

Text > JOSEP PUJOL I COLL

Il·lustració > XAVIER ROQUETA

Vaig anar a un enterrament en el qual, mentre anava baixant el taüt, sonava «Highway to Hell». Als familiars i assistents ens va donar un motiu per somriure, sabedors que el finat era afeccionat al *heavy*, però també a les havaneres, de manera que l'acte s'havia encetat amb «La gavina». Ambdues cançons van desengreixar la cerimònia.

No us heu plantejat mai quina música voldríeu per al vostre enterrament? No tant per la morbositat ni per con jurar la mort, sinó per pensar bé la rebuda als qui hauran tingut el detall de venir-vos a donar el darrer adeu. Deixeu-me dir per començar que jo dubto entre el trio final de «Der Rosenkavalier» de Richard Strauss, «El gran salt» dels Manel o «Si arribeu» de Lluís Llach. La primera, perquè si una música tan meravellosa pot tancar una òpera, també pot servir de comiat a una vida. La segona, perquè la seva ambigüitat metafòrica la fa tan apta per a un enterrament com per a un casament. I la tercera, perquè després de rodar el món i les cançons, es pot tancar el cercle tornant als primers amors musicals. Queda dit.

L'enyorat escriptor Vicenç Pagès Jordà, melòman com era, va tenir temps de preparar una llista de reproducció de cançons que van anar sonant durant tota la tarda al tanatori de Torroella, entre les quals no podia faltar «While My Guitar Gently Weeps», dels Beatles, que s'havia repetit dins de les seves obres. Un altre gran escriptor, Miquel Pairoli, també va deixar preparat un adeu musical molt representatiu de la seva personalitat i la seva trajectòria. A l'enterrament hi vam escoltar «Damunt de tu, només les flors», un poema de Josep Janés deliciosament musicat per Frederic Mompou, i també «He mirat aquesta terra», el poema d'Espriu amb la veu necessària de Raimon. L'editor Jaume Vallcorba va triar una brillant i selecta ària per a soprano i trompeta de la cantata BWV 51 de Bach, «Jauchzet Gott in allen Landen». I en una vetlla per a Terenci Moix va sonar «Ay ho», la cançó de la pel·lícula de Disney *Blancaneu*. O sigui, que n'hi ha per a tots els gustos.

Alguns d'aquests darrers exemples me'ls han proporcionat des de la xarxa, quan he llançat la pregunta de músiques sorprenents, pertinents i impertinents, per als sepelis. De les respostes, els músics funeraris poden extreure'n una llista de les obligades al seu faristol. Si el difunt es decanta per la clàssica, tenim el «Cantar del alma» de Mompou i San Juan de la Cruz, el cor a boca closa de *Madama Butterfly* o el «Va, pensiero» de Nabucco, la «Música per al funeral de la reina Mary» de Purcell, el «Lascia ch'io pianga», el

«Nessun dorma» o el rèquiem de Fauré, entre tantíssimes altres. Per a cinèfils: els temes principals de *Carros de foc* (la vida és una cursa), *Once Upon a Time in the West* (l'informant el va escoltar interpretat amb un *theremin*), *La missió*, *Cinema Paradiso* o *Gladiator*. La cançó d'autor sempre és un recurs: «Un núvol blanc», «T'estimo», «J'arrive», «Gracias a la vida», «Quiet cor meu», «My Way», «Le Métèque». Extravagants i personalíssimes: l'himne del Barça, «El novio de la muerte» (sí, és clar), «El Rey» (*llorar y llorar*), «El muerto vivo» (de debò?), «Dancing Queen» (la vida és una discoteca), «Vaig de vacances» (ironia fina), «I'm sailing», «Stairway to Heaven» (l'alternativa al «Highway to Hell»)...

Les sardanes també són freqüents, des de «La Santa Espina» al «Girona m'enamora», passant per «És la Moreneta». La periodista Clara Ribas m'explica el cas de la seva àvia, modista de teatre i sardanista, que volia sardanes al seu enterrament. Fora de l'església, abans que el fèretre marxés, es van fer almenys quatre anelles amb tots els presents. Que bonic. Potser canvio de parer.

